

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 8Co/64/2011
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8110222688
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 02. 2012
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Fil'akovský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2012:8110222688.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Fil'akovského a sudcov JUDr. Branislava Brezu a JUDr. Anny Kovaľovej v právnej veci žalobkyne : D. J., rod. P., nar. XX.X.XXXX, bytom H. -J., K. č.X proti žalovanému : KREHEL, s.r.o., so sídlom Strojnícka č.10, Prešov, IČO: 36491390, o doplatok minimálnej mzdy, náhradu nemajetkovej ujmy s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov zo dňa 30.3.2011, č. k. 11C 180/2010-47 takto jednohlasne

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok vo výroku o uložení povinnosti žalovanému zaplatiť žalobkyni 1447, 09 Eur v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku a výroku o náhrade trov konania.

Žalovaný n e m á p r á v o na náhradu trov odvolacieho konania a žalobkyni sa ich náhrada n e p r i z n á v a.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zastavil konanie o povinnosť priradiť pracovnému miestu žalobkyne tretí stupeň náročnosti pracovného miesta a zastavil konanie o zaplatenie nemajetkovej ujmy 30.000 Eur. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni 1447,09 Eur v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že účastníci nemajú nárok na náhradu trov konania. Žalovanému napokon uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok zo žaloby vo výške 86,50 Eur na účet Okresného súdu Prešov v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobkyňa sa žalobou zo dňa 13.9.2010 domáhala, aby žalovaný ako jej bývalý zamestnávateľ bol zaviazaný priradiť jej pracovnému miestu manažér predaja PMH a olejov tretí stupeň náročnosti pracovného miesta v zmysle prílohy č. 1 Zákonníka práce. Následne žiadala o doplatok mzdy vo výške 2705,33 Eur. Napokon si uplatnila aj nárok na nemajetkovú ujmu v zmysle antidiskriminačného zákona vo výške 30.000 Eur.

Po vykonanom dokazovaní súd prvého stupňa zistil skutkový stav, podľa ktorého žalobkyňa bola v pracovnom pomere u žalovaného na základe pracovnej zmluvy od 1.5.2008 do 31.5.2010 vo funkcii manažér predaja PHM a olejov. Dohodnutú mala minimálnu mzdu, podľa pracovnej zmluvy 8.100,- Sk mesačne. Počas trvania tohto pracovného pomeru žalovaný vyplácal žalobkyni len minimálnu mzdu vo výške podľa platných predpisov, ale od októbra 2009 dokonca prestal žalobkyni uhrádzať aj túto minimálnu mzdu. Z vyjadrenia žalobkyne súd zistil, že obsahom jej pracovnej náplne nebol len samotný predaj PHM a olejov, ale robila aj pomocné účtovníctvo, skladové hospodárstvo, konkrétne evidenciu predaja PHM a olejov, vykonávala objednávky tovaru a stanovovala ich ceny.

Zo správy Inšpektorátu práce Prešov zo dňa 25.2.2011 súd zistil, že u žalovaného bola vykonaná inšpekcia práce z podnetu žalobkyne v období od 15.6.2010 do 2.7.2010 a v období od 4.8.2010 do 9.8.2010. Výsledkom šetrenia bolo zistenie, že žalovaný nepridelil pracovnému miestu žalobkyne stupeň náročnosti práce v zmysle § 120 ods. 3 Zákonníka práce. Mzda zamestnankyne teda žalobkyne bola vyplácaná iba vo výške, ktorá zodpovedá prvému stupňu náročnosti pracovných miest. Preto inšpekcia práce konštatovala porušenie § 120 ods. 1 Zákonníka práce. Súd prvého stupňa ďalej poukázal na to, že v predmetnom stanovisku Inšpektorát práce Prešov uviedol aj to, že v jeho kompetencii nie je určiť konkrétny stupeň náročnosti pracovného miesta manažér predaja PHM a olejov. Zároveň však konštatoval, že práca žalobkyne v tejto funkcii v žiadnom prípade nemôže zodpovedať výkonu len pomocných, prípravných alebo manipulačných prác, čo je prvý stupeň náročnosti pracovných miest podľa prílohy č. 1 k Zákonníku práce. Pre tento stupeň sú totiž charakteristické činnosti skutočne iba pomocného charakteru vykonávané pod priamym a neustálym dozorom, bez zodpovednosti za celkový výsledok činnosti zamestnávateľa ako sú napríklad čiastkové úkony spojené s dokladaním tovaru do regálov, práce pomocného robotníka, ktorý iba prináša, drží, manipuluje a teda vypomáha pri práci kvalifikovanému zamestnancovi.

Ohľadom pracovného miesta zodpovedajúceho druhému stupňu náročnosti práce Inšpektorát práce Prešov uviedol, že ide o výkon práce, ktorá je rutinná a jednoducho kontrolovateľná. Jednalo by sa napríklad o obsluhu v obchode (pokiaľ sa nevyžaduje odborné poradenstvo), upratovacie práce, práca v kancelárii, (v podateľni, jednoduché práce pri vedení evidencii), práca jednoduchého remeselníka (výroba kľúčov, práca na píle). Ak by s miestom bola spojená aj hmotná zodpovednosť, potom aj v prípade, ak by išlo len o pomocné práce, patril by takému miestu minimálne druhý stupeň náročnosti pracovného miesta. Hmotná zodpovednosť teda priamo predpokladá pridelenie minimálne druhého stupňa. Nič to však nemení na povinnosti posúdiť celkovú náročnosť práce bez ohľadu na hmotnú zodpovednosť. Pri pracovnom mieste, ktorému zodpovedá tretí stupeň náročnosti práce Inšpektorát práce Prešov uviedol, že ide o pracovné miesto, ktoré predstavuje relatívnu samostatnosť pri výkone práce, kde sa vyžaduje odbornosť a zodpovednosť za výsledok práce. Jednalo by sa o práce v obchode, pri ktorom sa poskytuje aj odborné poradenstvo alebo o činnosť ekonómky, či mzdárky, remeselné práce spojené s odbornosťou (elektrikár, rezbár) alebo práce niektorých vedúcich zamestnancov, napríklad v pozícii majster, vedúci predajne a napokon tu spadajú aj ostatní relatívne samostatní zamestnanci ako predajcovia, či obchodní zástupcovia.

Súd prvého stupňa vec právne posúdil podľa ustanovenia § 118 ods. 1 zákona č. 311/2001 Z. z. v aktuálnom znení (ďalej len Zákonník práce), § 119 ods. 1 Zákonníka práce, § 120 ods. 1 a ods. 2 a ods. 4 Zákonníka práce, ako aj prílohy č. 1 v Zákonníku práce a dospel k nasledovným záverom :

Vzhľadom na charakter práce žalobkyne sa v jej prípade nejednalo len o prvý stupeň náročnosti, ktorému zodpovedajú len pomocné, prípravné alebo manipulačné práce. Tento záver korešponduje aj so stanoviskom Inšpektorátu práce v Prešove. Obrana žalovaného v tom zmysle, že žalobkyňa nemala uzatvorenú dohodu o hmotnej zodpovednosti je irelevantná, keďže v druhom stupni náročnosti práce sú zaradené aj činnosti bez dohody o hmotnej zodpovednosti. Hmotná zodpovednosť môže byť iba jedným z predpokladov na pridelenie tohto stupňa náročnosti, ale nie jediným, pretože rozhodujúce je jednoznačne posúdenie náročnosti pracovného miesta podľa celkovej charakteristiky. Súd uzavrel, že žalobkyňa prináleží mzdový nárok vo výške 1,2 násobku minimálnej mzdy. Minimálne mzda činila od 1.2.2008 sumu 8.100,- Sk mesačne podľa § 9 ods. 3 zákona č. 663/2007 Z.z. o minimálnej mzde. Od 1.1.2009 minimálna mzda činila 295,50 Eur v zmysle § 1 nariadenia vlády SR č. 422/2008 Z.z. a od 1.1.2010 vzrástla na 307,70 Eur podľa § 1 ods. 1 písm. a/ nariadenia vlády č. 441/2009 Z.z.. V roku 2008 tak 1,2 násobok minimálnej mzdy 8.100,-Sk činil 9.720,- Sk a teda rozdiel medzi touto sumou a vyplácanou mzdou u žalobkyne činil mesačne 1.620,-Sk. V roku 2009 činil 1,2 násobok minimálnej mzdy 295,50 Eur sumu 354,60 Eur a mesačný rozdiel tak predstavoval 59,10 Eur. V roku 2010 1,2 násobok minimálnej mzdy 307,70 Eur činil 369,24 Eur a mesačný rozdiel tak predstavoval 61,54 Eur. Celkový nedoplatok mzdy tak predstavuje 1447,09 Eur. Za osem mesiacov roku 2008 (od 1.5.2008) je to 12.960,- Sk (8 x 1620), čo pri prepočte konverzným kurzom je 430,19 Eur. Za celý rok 2009 nedoplatok činí 709,20 Eur (12 mesiacov x 59,1). Za obdobie od 1.1.2010 do 31.5.2010 tento nedoplatok predstavuje 307,70 Eur (5 mesiacov x 61,54 Eur). S poukazom na vyššie uvedené závery súd považoval za dôvodné žalobe vyhovieť v časti o zaplatenie 1447,09 Eur a vo zvyšku, keďže žalobkyňa sa domáhala zaplatenia

doplatku vo výške 2705,33 Eur, súd žalobu ako nedôvodnú zamietol. O čiastočnom zastavení konania o povinnosť priradiť pracovnému miestu žalobkyne tretí stupeň náročnosti pracovného miesta, ako aj o zastavení konania o zaplatení nemajetkovej ujmy súd v dôsledku späťvzatia žaloby rozhodol v zmysle § 96 ods. 1, 2, 3 O.s.p.

Výrok o trovách konania vyplýva z tej skutočnosti, že žiadny z účastníkov nepodal návrh na ich náhradu v zmysle § 151 ods. 1 O.s.p. Žalobkyňa bola v konaní osobne oslobodená od súdnych poplatkov. S poukazom na § 2 ods. 2, § 5 ods. 1 písm. h/ a § 8 ods. 4 zákona č. 71/1992 Zb. v znení neskorších noviel o súdnych poplatkoch súd zaviazal žalovaného na úhradu pomernej časti súdneho poplatku zo žaloby vzhľadom na výsledok sporu, pričom výška súdneho poplatku zo žaloby bola ustálená podľa pol. 1 písm. a/ Sadzobníka súdnych poplatkov. Predstavuje 6% z prisúdenej sumy.

Proti tomuto rozsudku proti výroku, ktorým súd priznal zaplatiť doplatok minimálnej mzdy 1.447,09 Eur v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalovaný. Namietal, že súd vykonal dokazovanie len výsluchom žalobkyne a rozhodol uvedeným rozsudkom. Okresný súd nevypočul dokazovanie zamestnávateľa. Poukázal na to, že na základe výkonov, ktoré žalobkyňa vo svojej funkcii vykonávala, t. j. pracovala v kancelárii, kde na základe pokynov konateľa firmy vykonávala pomocné, prípravné práce pri vedení evidencie firmy. Ďalej žalovaný namietal, že súd prvého stupňa rozhodol a vypočítal celkový nedoplatok mzdy vo výške 1.447,09 Eur, ktoré pozostávajú z výpočtov na strane 5 rozsudku. Zamestnávateľ podľa mzdových predpisov zamestnancovi vypočítava z hrubej mzdy čistú mzdu a tú vypláca zamestnancovi. Z rozsudku Okresného súdu Prešov má žalovaný žalobkyňu vyplatiť hrubú mzdu ako nedoplatok mzdy z čoho žalovaný vychádza, že Okresný súd nesprávnym spôsobom vypočítal nedoplatok mzdy. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhla napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdiť.

Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok v jeho napadnutej časti, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad uvedených v ustanovení § 212 O.s.p. a zistil, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

Podľa ustanovenia § 219 ods. 1 O. s. p., odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa ustanovenia § 219 ods. 2 O. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvostupňovým súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

K odvolacím námietkam žalovaného sa žiada uviesť nasledovné :

Podľa ustanovenia § 101 ods. 2 O.s.p. súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie ani nepožiadá z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takého účastníka; prihliadne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy.

Z obsahu spisu je zrejmé, že žalovaný bol súdom prvého stupňa predvolaný na pojednávanie konané dňa 30.3.2011 dňa 28.2.2011. Ako je zrejmé zo zápisnice o pojednávaní zo dňa 30.3.2011 žalovaný sa na pojednávanie nedostavil, pričom svoju neúčasť neospravedlnil.

Za tohto stavu súd postupoval v zmysle citovaného zákonného ustanovenia, v ktorom je vyjadrený princíp, v zmysle ktorého je súd povinný uskutočniť konanie tak, aby vydal meritórne rozhodnutie i bez súčinnosti účastníkov.

Zo žiadneho z ustanovení Občianskeho súdneho poriadku nemožno vyvodiť, že by súd v každom prípade musel vypočúť účastníka konania. Výsluch účastníka je iba jedným z dôkazných prostriedkov (§ 125 O.s.p.) a tento súd hodnotí ako každý iný dôkaz. Pri nedostatku výpovede účastníka súd zväží, či to nie je na ujmu riadneho zistenia skutkového stavu veci.

Podľa názoru odvolacieho súdu, ak súd prvého stupňa mal za to, že skutkový stav zistený z vykonaných dôkazov stačí na rozhodnutie vo veci samej prihliadnúc na pasivitu žalovaného na pojednávanie riadne predvolaného tomuto záveru nemožno nič vyčítať.

Čo sa týka námietky o uložení povinnosti žalovanému zaplatiť žalobkyni hrubú mzdu ako nedoplatok mzdy, samotný odvolateľ poukazuje na to, že zamestnávateľ podľa mzdových predpisov zamestnancovi vypočítava z hrubej mzdy čistú mzdu a túto vypláca zamestnancovi. Tento postup je v súlade s ustanovením § 131 ods. 1 Zákonníka práce.

Odvolací súd preto v súlade s ustanovením § 219 ods. 1 a ods. 2 O.s.p. napadnutý rozsudok v jeho napadnutej časti ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v súlade s ustanovením § 224 ods.1 O.s.p. v spojení s ustanovením § 142 ods.1 O.s.p. V odvolacom konaní neúspešný žalovaný nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania. V odvolacom konaní úspešnej žalobkyni sa ich náhrada nepriznáva keďže o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné